

Το παιχνίδι τελειώνει. Η τελική επιλογή δε σου ανήκει. Το μόνο που σου απομένει είναι η ισχνή ελπίδα, όταν οι μοίρες αποφασίσουν να διανύσεις τα τελευταία μέτρα, όλα να συμβούν γρήγορα, ακαριαία. Δεν πρέπει να προλάβεις να πάρεις ανάσα. Το τέλος έρχεται καταπάνω σου με το αιμοβόρο βλέμμα πεινασμένου ζώου. Κι εσύ είσαι το μοναδικό θήραμα για να θρέψει την αγέλη του. Και, πίστεψέ με, δεν είναι τα γυαλιστερά μάτια που σε τρομάζουν. Δεν είναι τα δόντια που θα τρυπήσουν τη σάρκα σου. Είναι οι εικόνες που θα ξετυλιχτούν μπροστά στα μάτια σου.

Όταν κάθε νευρώνας σου καταληφθεί από τις ενοχές σου, τότε θα παρακαλās να βρεις το διακόπτη. Να χαθείς στο απόλυτο σκοτάδι. Δε θα δεις αγγέλους. Δεν υπάρχει η γαλήνια κοιλάδα με τα μοσχομυριστά άνθη. Ποτέ δεν υπήρξε. Μόνο αυτά που αρνιόσουν θ' αντικρίσεις. Ό,τι έκρυβε το συνειδητό και εμφάνιζε το υποσυνείδητο στους εφιάλτες σου.

Εγώ αυτά είδα όταν πλησίασα το θάνατο. Την αδικία που έφερα. Το αίμα, διάολε.

Έχουν περάσει δύο χρόνια από τότε, αλλά το πρωινό εκείνου του Αυγούστου με συντροφεύει κάθε φορά που βουτάω στο νερό. Ξημέρωνε νωρίς. Ο Ορέστης είχε δανειστεί ένα μικρό φουσκωτό από τον κουνιάδο του και μετά από καιρό είχαμε ριχτεί μαζί στ' ανοιχτά του Ευβοϊκού για ψαροτούφεκο.

Ανάσα και δεύτερη κατάδυση, προσπαθώντας να καμακώσω το ροφό που είχα σταμπάρει στην αμέσως προηγούμενη βουτιά. Το καμουφλάζ του ψαριού με δυσκόλευε. Κατέβηκα αργά τα πρώτα δεκαπέντε μέτρα, ψάχνοντας να τον ξεχωρίσω ανάμεσα στα βράχια. Δεν τον έβλεπα πουθενά, κι έτσι συνέχισα τα υπόλοιπα εφτά μέτρα ελπίζοντας σε μια κίνηση που θα τον αποκάλυπτε. Περίμενα. Η αρνητική πίεση είχε αρχίσει να με καταδύει χωρίς να κουνάω τα πέδιλά μου. Αιωρούμουν μέχρι που το κορμί μου προσγειώθηκε σε μια ποσειδωνία, τρία μέτρα μακριά από το θαλάμι του.

Το όπλο του καμουφλάζ συνέχιζε να είναι με το μέρος του ψαριού. Δεν το έβλεπα. Έμενα ήρεμος, κρατώντας την ανάσα μου, ενώ την ίδια στιγμή ένας βομβαρδισμός πληροφοριών για την άμυνά του πλημμύριζε τον εγκέφαλό μου. Χρωστικές ουσίες. Καροτενοειδή, φλαβίνη, μελανίνη, γουανίνη, όλ' αυτά που έκαναν το θήραμα άορατο. Οι χρωστικές ουσίες των δερματικών κυττάρων των ψαριών προσαρμόζονται ώστε να γίνονται ένα με το περιβάλλον. Ήξερα πως οι μεταβολές των χρωμάτων συμβαίνουν όταν το ψάρι αλλάζει σημείο στο βυθό ή αισθάνεται να απειλείται. *Φόβο. Αυτό ένωθε τώρα.*

Τα νερά είχαν βαθύνει. Το βυθόμετρο στο ρολόι μου έδειχνε είκοσι πέντε μέτρα. Αν ήμουν πιο ψηλά, θα το ξεχώριζα αμέσως. Ήξερα πως οι ακτίνες του φωτός δυσκολεύουν την όραση του ψαριού, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να αντιληφθεί το χρώμα του περιβάλλοντός του. Τυφλώνεται. Μπερδεύεται. Έτσι αποτυγχάνει να καμουφλαριστεί.

Συνέχιζα να περιμένω μια κίνησή του, με την ανάσα στα πνευμόνια μου να λιγοστεύει. Περίμενα. Περίμενα ακίνητος. Τα πνευμόνια μου άδειάζαν από αέρα. Δευτερόλεπτα πριν χτυπήσω τα πέδιλα για ν' αναδυθώ, έπαιξε μαζί μου· μια κοφτή κίνηση της ουράς του και αποκαλύφθηκε.

Ήταν κοντά στα δέκα κιλά, αλλά μετακινήθηκε τρία μέτρα σε λιγότερο από δευτερόλεπτο. Αδρεναλίνη. Πέντε αργές πεδιλιές και πλησίασα αθόρυβα. Σημάδεψα. Πάτησα τη σκανδάλη αμέσως. Το καμάκι του ψαροτούφεκου έσκισε το νερό στοχεύοντας

το κεφάλι του. Ήμουν έτοιμος για τη νίκη. Όμως ένα τίναγμα του ψαριού είχε αποτέλεσμα να καρφωθεί το καμάκι εκατοστά πάνω από την ουρά του. Διάολε.

Κολύμπησα βιαστικά προς το μέρος του. Δεν πρόλαβα να το αρπάξω, γιατί χώθηκε μαζί με τη βέργα στο θαλάμι του. Διάολε. Έπιασα την άκρη του καμακιού και τράβηξα να το ξεβραχώσω. Η αντίσταση ήταν μεγάλη. Δεν τα κατάφερα. Επέμεινα. Διάολε.

Τότε ένιωσα τους πρώτους σπασμούς στο στέρνο μου. Κοίταξα πάνω. Η στιγμή που η μπλε άβυσσος άνοιγε το στόμα της. Παράτησα το όπλο, έλυσα τη ζώνη με τα βαρίδια από τη μέση και ξεκίνησα ν' αναδύομαι. Ήταν αργά. Η άβυσσος άλλαζε χρώμα. Σκούραινε. Ετοιμαζόταν να με υποδεχτεί. Είδα φυσαλίδες να με τυλίγουν. Φόβος. Τα μάτια μου έκλεισαν, και τότε η άβυσσος μου αποκάλυψε απλόχερα την αλήθεια της.

Δεν υπήρχε η γαλήνια κοιλάδα με τα μοσχομυριστά άνθη. Ποτέ δεν υπήρξε. Μόνο αυτά που αρνιόμουν αντίκρισα. Ότι έκρυβε το συνειδητό και εμφάνιζε το υποσυνείδητο στους εφιάλτες μου.

Υποξία, είπαν οι γιατροί αργότερα. Κι αν εκείνο το πρωινό του Αυγούστου δεν εμφανιζόταν το χέρι του Ορέστη να με τραβήξει έξω από το νερό κι από κει να με σύρει στη βάρκα, είμαι σίγουρος πως η ταινία τύψεων θα είχε προβληθεί ολόκληρη. Ένα βήμα πριν από το θάνατο που μου έδειξε τα λάθη μου. Ναι. Τώρα ξέρω. Δε με φοβίζει ο θάνατος. Την αναμονή πριν το σκοτάδι τρέμω. Ένας φοβισμένος άντρας που βάζει τα κλάματα μπροστά σ' αυτά που φέρνει το τέλος. Ναι. Αυτός είμαι.

1

«Τα κάναμε σκατά χτες, το ξέρεις;»

Ελένη Λεσίδη

Κάρυστος, Πέμπτη 5 Ιανουαρίου 2012, 17:04

Ο γενειοφόρος άνδρας βγήκε από το Ιερό Βήμα. Ένας μανδύας ιδρώτα είχε τυλίξει το δέρμα του κάτω από τα ράσα, καθώς κοίταζε το εκκλησίασμα από την Ωραία Πύλη. Πήρε μια κοφτή ανάσα, σε μια προσπάθεια να διαχειριστεί το άγχος του. *Όχι σήμερα*, σκέφτηκε, προσπαθώντας να χαλιναγωγήσει το σφυγμό του. Επέβαλε στον εαυτό του να ηρεμήσει με μια δεύτερη εισπνοή. *Όχι τώρα*. Ένωσε τα πλευρά του να ανοίγουν σαν βεντάλια, έτοιμα να ανακόψουν την ταχύτητα με την οποία το αίμα διέστελλε τα αγγεία του κορμιού του. *Όχι εδώ*. Δεν έπρεπε να υποκύψει σε άλλη μία κρίση πανικού.

Η ακολουθία των Μεγάλων και Βασιλικών Ωρών την παραμονή των Θεοφανίων είχε προγραμματιστεί να τελεστεί από εκείνον. *Σήμερα. Τώρα. Εδώ*. Δε θα άφηνε το δαίμονα να τον εμποδίσει. Έκλεισε τα μάτια. Ο αρχηγός τον είχε τιμήσει. Θα γινόταν ο πρώτος κληρικός που θα τελούσε τον εσπερινό στο νεόκτιστο εκκλησάκι του Αγίου Νικολάου.

Τα χείλη του άνοιξαν διστακτικά και η γαλήνια φωνή του απλώθηκε στον ιερό χώρο.

«Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Η ακολουθία μόλις ξεκινούσε. Η γιορτή θα ολοκληρωνόταν αύριο, με τον μεγάλο αγιασμό των υδάτων στη θάλασσα του

Ευβοϊκού, τιμώντας τη βάπτισή του Ιησού Χριστού και τη φανέρωση της Αγίας και Ομοουσίου και Αδιαιρέτου Τριάδος.

Οι πιστοί έπαιρναν ξανά τις θέσεις τους στα στασίδια. Η καρδιά του είχε αρχίσει να βρίσκει σταδιακά τους φυσιολογικούς της παλμούς. Τα είχε καταφέρει. Ήταν πια ο πρώτος κληρικός στο νέο εκκλησάκι της κοινότητας των εργατών.

Ο πρώτος που τους είδε να φεύγουν μαζί.

Μερικά δευτερόλεπτα πριν, ένα ρεύμα αέρα εισέβαλε από το μικρό άνοιγμα της πόρτας, πέρασε πάνω από τα κεφάλια των πιστών και μαστίγωσε το μέτωπό του. Οι φλόγες των κεριών στα μανουάλια τρεμόπαιξαν. Ο ιερέας παρατήρησε τις δύο ανθρώπινες φιγούρες που εγκατέλειπαν το ναό.

Η Διώνη και ο Κόρσο γλίστρησαν αθόρυβα έξω, στο φρεσκοστρωμένο με καρυστινό μάρμαρο προαύλιο της εκκλησίας. Είχε νυχτώσει. Η πυκνή ομίχλη δημιουργούσε μια ψευδαίσθηση καπνού που έφτανε μέχρι το σταυρό της στέγης.

«Ικανοποιημένος;»

«Ήρθε πολύς κόσμος», της απάντησε ο άντρας ψιθυριστά, με μια δόση συγκρατημένης ικανοποίησης.

Τα μάτια της ανέβηκαν στο πρόσωπό του. Τα φρύδια της σχημάτισαν δυο τόξα που του χαμογελούσαν. Ο άντρας είχε μάθει ν' αναγνωρίζει αυτό το βλέμμα.

Διακόσια μέτρα από κει που στέκονταν, μια καύτρα τσιγάρου έκαιγε μέσα στο δάσος. Δεν έπρεπε ν' ανεβάσει τη δόση. Αυτό το πράγμα που είχε χώσει στο αίμα του πριν μισή ώρα ήταν πολύ δυνατό. Τον είχε χαλάσει. Τα πόδια του έτρεμαν και στην κατάσταση που ήταν δε θα ρίσκαρε να μπει στην εκκλησία. Δεν έπρεπε να τον δουν. Δεν έπρεπε να προκαλέσει σχόλια. Οι τελευταίες τζούρες νικοτίνης κύλησαν αργά μέσα στο αίμα του. Ένωσε να ηρεμεί. Έβγαλε τον κίτρινο αναπτήρα από το μπουφάν και ετοιμάστηκε για ένα ακόμα τσιγάρο πριν καλά καλά

τελειώσει το προηγούμενο. Ο άνεμος που ούρλιαζε πριν λίγα λεπτά είχε αρχίσει να κοπάζει.

Η Διώνη στάθηκε πρώτη στο λόφο. Εκείνη ήταν που επέμεινε να απομακρυνθούν από το προαύλιο της εκκλησίας. Και εκείνος ήξερε πως δεν είχε άλλη επιλογή από το να την υπακούσει. Οι φωνές της δε θ' αργούσαν να κινήσουν υποψίες.

«Από δω», επέμεινε η Διώνη σαν τον είδε να σέρνει το βήμα του. Και ο Κόρσο υπάκουσε σαν σκύλος.

Αυτό υποδήλωνε και το παρατσούκλι του. *Cane corso* σήμαινε σκύλος-προστάτης στα ιταλικά. Και ο άντρας με το σκούφο δεν ήταν τίποτα λιγότερο από αυτό. Ένας προστάτης, ένας *co-hors*, όπως ήταν η λατινική λέξη που γέννησε την ιταλική *corso*. Ο δικός της προστάτης.

«Πού πάμε μέσα στα σκοτάδια;»

Η Διώνη έσφιξε το χέρι του τραβώντας τον προς το μέρος της. Η επόμενη ανηφόρα οδηγούσε σ' ένα ξέφωτο πριν το δάσος. Ένα χέρσο κομμάτι γης, προτού ξεκινήσουν οι αρίες και οι κέδροι πάνω από τον Ευβοϊκό κόλπο. Ο Κόρσο κοίταξε πρώτα τον ουρανό κι ύστερα γύρω του, προσπαθώντας να προσανατολιστεί. Ένας απροσδιόριστος μορφής όγκος από χοντρούς κορμούς δέντρων απλωνόταν μπροστά του.

Ο κίτρινος αναπτήρας του άντρα έβγαλε μια ασθενική φλόγα. Το τσιγάρο έμεινε μετέωρο στα χείλη του. Αμφιταλαντεύτηκε μεταξύ αλήθειας και παραισθήσεων. Ήταν σίγουρος πως είχε ακούσει ήχο από πέτρες να κατακυλούν στο λόφο πίσω του. Το «πράγμα» ήταν πολύ δυνατό, όμως εδώ και λίγα λεπτά είχε αρχίσει να συνέρχεται. Το τρέμουλο τον είχε εγκαταλείψει. Έχωσε τον κίτρινο αναπτήρα στην τσέπη και σηκώθηκε όρθιος.

«Από δω», επανέλαβε η Διώνη, οδηγώντας τον Κόρσο όλο και πιο βαθιά στο δάσος. Το φως του ολόγιουμου φεγγαριού αποκάλυψε τους ξύλινους σκελετούς τριών σπιτιών δίχως στέγη. Τα πρώτα από τα πολλά που θα ακολουθούσαν σ' αυτό το μέρος. Η Διώνη πέρασε ανάμεσα από δύο δοκούς που προορίζονταν για πόρτα και τον τράβηξε μαζί της. Το κορμί του μούδιασε.

«Είσαι μεθυσμένη», προσπάθησε να πει ο Κόρσο.

«Είμαι», παραδέχτηκε εκείνη και η γλώσσα της άγγιξε τα χείλη του.

Η απουσία οροφής πάνω από τα στυλώματα των ξύλινων τοίχων έλουζε τα κορμιά τους με λευκό φως. Το χέρι της τρύπωσε στα μαλλιά του. *Λαγνεία*. Ο Κόρσο υποχώρησε. Αφέθηκε στη γλώσσα της. Τα επόμενα λεπτά φάνηκαν ονειρικά. Δυο παντελόνια που σταμάτησαν στις μπότες τους. Όρθιοι, σε μια πλευρά ενός νοτισμένου ξύλινου τοίχου, να αφήνονται στις ορέξεις των κορμιών τους. Ο Κόρσο ένωσε τη θέρμη της πλάτης της στο στέρνο του. Μπήκε μέσα της αργά. Το στόμα του στο λαιμό της. Η ηδονή τούς παρέσυρε σε βρυχηθμούς άγριων ζώων την εποχή του ζευγαρώματος. Η Διώνη έφτανε με κάθε διείσδυση όλο και πιο κοντά στον οργασμό. Εκείνος της έκλεισε το στόμα. Ερεθίστηκε ακόμα περισσότερο. Ξαφνικά τον ένωσε να σταματά.

«Τι έγινε;»

«Πάψε».

Αισθάνθηκε την αλλαγή θερμοκρασίας. Τη θέρμη που αναβλύζει ένας άνθρωπος στο κρύο. Γύρισε πίσω το κεφάλι του. Τον είδε. Ο άντρας με τον κίτρινο αναπτήρα υποχώρησε και μ' ένα σάλτο χάθηκε απ' τα μάτια του.

Δεν έπρεπε να του ξεφύγει. Μια έκρηξη αδρεναλίνης έκανε την καρδιά του Κόρσο να χτυπά ανεξέλεγκτα. Ανέβασε το παντελόνι του. Άρχισε να ποδοπατά τις πέτρες έξω από το ξύλινο κουτί. Ένα σφίξιμο στο γόνατο. Αγνόησε τον πόνο. Τον είδε να χάνεται πίσω από τους κορμούς. Επιτάχυνε. Έπρεπε να τον πιάσει. Ο άντρας με τον κίτρινο αναπτήρα προπορευόταν.

Δε θα τον άφηνε να ξεφύγει. Όχι. Δε θα χάλαγε ό,τι είχε χτίσει για ένα βλέμμα. Για μια προδοσία. Έσφιξε τα δόντια. Πλησί-

αζε. Άκουσε τις πέτρες να καταρακουλάνε κάτω από τις σόλες του θηράματος. Είδε τη σκιά να πηδά τους βράχους. Πλησίαζε. *Ο σκύλος θα τον γράπωνε.* Κινήθηκε διαγώνια για να μικρύνει την απόσταση. Ήταν κοντά του. Μπορούσε να μυρίσει το φόβο του. *Τα δόντια του σκύλου θα καρφώνονταν στη σάρκα του.* Άκουσε την ανάσα του. *Τα σαγόνια του σκύλου θα έκλειναν.* Δυο σάλτα ακόμα. Τον έφτασε. Τον έσπρωξε. Η κλίση του εδάφους έκανε τα υπόλοιπα. Ο άντρας με τον κίτρινο αναπτήρα βρέθηκε να καταρακουλιά πάνω στα χαλίκια πριν η πορεία του τερματιστεί μ' έναν δυνατό γδούπο στη βάση ενός πέτρινου τοιχίου.

Ο Κόρσο έφτασε αποπάνω του. Το μέτωπο του θηράματος αιμοραγούσε. Το δεξί του πόδι είχε διπλώσει σε μια ανατριχιαστική θέση, που έδειχνε πως η κνήμη είχε θρυμματιστεί. *Ο σκύλος έδειξε τα δόντια του.* Ο Κόρσο έσκυψε δίπλα του, σήκωσε την πρώτη πέτρα που ακούμπησαν τα δάχτυλά του.

«Σε παρακαλώ», έκανε να ψελλίσει ο άντρας, πριν μια κραυγή φόβου σπάσει τη σιωπή της νύχτας.

Ο Κόρσο σήκωσε το χέρι του. Η άκρη της πέτρας λούστηκε στο λευκό φως της σελήνης. Καθαρό. Αμόλυντο κομμάτι γης. Όπλο στα χέρια του. Τη δεύτερη φορά που φωτίστηκε, κόκκινο χρώμα είχε λεκιάσει την αγνότητα του τόπου. Βίαια και οριστικά. Με τον τρόπο που ταίριαζε στον Κόρσο.

Χαλκίδα, Κυριακή 8 Ιανουαρίου 2012, 06:57

Διάολε. Διάολε.

Το κεφάλι μου. Μια αόρατη μέγκενη έσφιγγε τους κροτάφους μου τόσο δυνατά που πίστεψα πως το κρανίο μου θα διαλυόταν από στιγμή σε στιγμή. Τίναξα το πάπλωμα από πάνω μου, προσπαθώντας να σηκωθώ μέσα στο μισοσκοτάδο. Το άψυχο φως μιας μουντής χαραυγής τρύπωνε από τα στόρια, θυμίζοντάς μου πως ο Ιανουάριος είναι ο πιο μελαγχολικός μήνας του χρόνου. *Νέος χρόνος, νέα όνειρα, που διαλύονται πριν το τέλος του μήνα.* Σηκώθηκα όρθιος. Οι κινήσεις μου ανάδεψαν

τον αέρα, ξυπνώντας τη μυρωδιά από το άρωμά της. Η Ελένη κοιμόταν δίπλα μου. *Νέος χρόνος, νέα όνειρα. Ήμουν ακόμα στις αρχές του μήνα.*

Βγήκα από το δωμάτιο φορώντας μόνο ένα φανελάκι και το εσώρουχό μου. Ένωσα τις τρίχες του κορμιού μου να σηκώνονται όρθιες ακριβώς τη στιγμή που τα πέλματά μου ακούμπησαν το ξύλινο πάτωμα του σαλονιού. Κρύο. Παγωμένος άνεμος χτυπούσε το καραβόπανο της τέντας, δημιουργώντας έναν ρυθμικό ήχο που κατάφερνε να τρυπώσει από το μπαλκόνι στο σαλόνι. Κοίταξα τα ξέφτια του υφάσματος να τεντώνουν προς το βορρά.

Το δελτίο ειδήσεων είχε αναφέρει την κακοκαιρία στη χθεσινή πρόγνωση του καιρού. Κρύες μάζες αέρα από τη Σιβηρία, έλεγε η ξερακιανή ξανθιά, θα περνούσαν πάνω από τα βουνά της Εύβοιας σε μια εβδομάδα. Η ίδια σταφιδιασμένη παρουσιάστρια πρόσθεσε τον όρο «βαρομετρικό χαμηλό», που ποτέ δεν έκανα τον κόπο να μάθω τι είναι. Σπάνια πίστευα τους δημοσιογράφους, αλλά αυτή τη φορά αποδείχτηκε πως έλεγαν αλήθεια.

Στην πραγματικότητα δε με ένοιαζε το κρύο. Το πάπλωμα εδώ ήταν ζεστό. Και η πολυκατοικία αυτή έκαιγε στο φουλ το καλοριφέρ, τουλάχιστον κάθε απόγευμα, χωρίς τσιγκουνιές. Στο δώμα μου, από την άλλη, νύχτωνε και ξημέρωνε ένας άλλος κόσμος. Οι τοίχοι φούσκωναν από υγρασία. Στο ταβάνι ξεφλούδιζαν σοβάδες. Κάποιες νύχτες ήταν προτιμότερο να κοιμηθείς στο δρόμο παρά στο στρώμα.

Μπήκα στην κουζίνα. Άνοιξα το ντουλάπι. *Σωστός με την πρώτη.* Κατέβασα ένα χάρτινο ασημί σακουλάκι που, παρά το ερμητικό κλείσιμο, μύριζε καφέ. Η ετικέτα με πληροφόρησε πως επρόκειτο για «*Εκλεκτή συγκομιδή κόκκων από τη Μαδαγασκάρη. Πρώτης ποιότητας χαρμάνι. Ελαφρύ άρωμα*». Εγώ δεν ήξερα πού πέφτει η Μαδαγασκάρη και η πρώην γυναίκα μου ξεκινούσε τις μέρες της με πρώτης ποιότητας χαρμάνι.

Έβαλα την καφετιέρα να γουργουρίζει και επέστρεψα στο σαλόνι για να βρω το παντελόνι μου. Παρατήρησα τα έπιπλα. Η ίδια σκέψη με το προηγούμενο βράδυ. *Της τέλειωσαν τα λεφτά πριν προλάβει να ολοκληρώσει την ανακαίνιση.* Ένα μαονένιο τραπέζι

συντροφιά με μεταλλικές λευκές καρέκλες. Δρύινη βιβλιοθήκη, δώρο γάμου από ένα θείο της που είδα μια φορά στο γάμο και μια στη βάφτιση της κόρης μας. Δίπλα από τη δερμάτινη πολυθρόνα έστεκε ένα καινούργιο σιδερένιο φωτιστικό δαπέδου. Αυτό το συγκεκριμένο το είχε πάρει το μάτι μου στο Decorazione e Casa, ένα μαγαζί στη Χαϊνά. Ιταλική φινέτσα και κουραφέξαλα. Μόνο ο διπλός μπεζ καναπές δε φαινόταν παράταιρος, κι αυτό επειδή ήταν χωμένος στη μακρινή γωνία του σαλονιού.

Πάνω του ξεχώριζαν ένα μαύρο σουτιέν και η κόκκινη μπλούζα της. Μοντέρνα τέχνη, θα το ονόμαζε εκείνη. Το παντελόνι μου κουβαριασμένο στο πάτωμα δίπλα από το γυάλινο τραπεζάκι. Τα υπόλοιπα απομεινάρια της χθεσινής βραδιάς έστεκαν στην άκρη του. Ένα τασάκι με σβησμένα πουράκια βανίλιας και δυο ποτήρια με υπολείμματα κόκκινου κρασιού.

Το βλέμμα μου έμεινε πάνω στα δύο μπουκάλια κρασιού. Η ετικέτα έγραφε κάτι γαλλικά που δεν καταλάβαινα. Ξεχώρισα μόνο τη λέξη Μπορντό. Πρόσεξα την πιατέλα με τα τυριά σχεδόν ανέγγιχτη. Εγώ είχα δοκιμάσει δύο κομμάτια. Η Ελένη δε θα έκανε την τιμή σε μια απλή γραβιέρα Νάξου.

Φόρεσα το παντελόνι μου και στάθηκα μπροστά στην μπαλκονόπορτα. Μια άτονη λευκή συννεφιά είχε καλύψει την πόλη. Ο γνώριμος χειμώνας της Χαλκίδας. Ψυχρός και άχρωμος, ακριβώς σαν τον πίνακα με το ασυνάρτητο θέμα που κρεμόταν στον τοίχο πάνω από τον καναπέ. Μια χιονισμένη πλαγιά που πάνω της κυλούσαν περιγράμματα από διάφορα μεγέθη γραβάτας. Έργο τέχνης για εκείνη. Εντελώς ακατανόητο για μένα.

Ο ήχος της καφετιέρας έπαψε. Έκανα να γυρίσω στην κουζίνα όταν άκουσα την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Ο πονοκέφαλος δυνάμωσε. Τα βλέμματά μας συναντήθηκαν στο χολ.

«Καλημέρα, Χρήστο. Καλημέρα», επανέλαβε βιαστικά και μάζεψε τα μαλλιά της σ' έναν σφιχτό κότσο. Με προσπέρασε, αρπάζοντας μπλούζα και σουτιέν από τον καναπέ.

«Πάρε τα μπουκάλια από το τραπέζι πριν ξυπνήσει το παιδί», είπε χωρίς να γυρίσει να με κοιτάξει.

«Θα το έκανα, δε χρειαζόταν να μου το πεις».

Αλήθεια θα τη βοηθούσα, απλά πρώτα είχα στο μυαλό μου να δοκιμάσω μια τζούρα καφέ Μαδαγασκάρης.

Η Ελένη συνέχισε προς την πόρτα της αποθήκης κι εγώ μάζεψα παραμάσχαλα μπουκάλια και τυριά και πήγα στην κουζίνα. Τα άφησα στο νεροχύτη και έριξα καφέ στην κούπα μου. Στην πρώτη γουλιιά εμφανίστηκε μπροστά μου.

«Το πουκάμισό σου», είπε κουνώντας το ρούχο μπροστά στα μούτρα μου.

«Δε σου αρέσει το φανελάκι που φοράω;»

«Άσε τα παιχνίδια. Θα ξυπνήσει η μικρή».

Άφησα τα παιχνίδια και την κούπα με δύναμη πάνω στον πάγκο. Μέσα σε μια νύχτα, η Ελένη είχε μετατραπεί από σέξι θηλυκό με κόκκινο κραγιόν σε αυστηρή δασκάλα με κόσσο και ταγέρ.

Ντύθηκα με κοφτές κινήσεις, φροντίζοντας να σιγουρευτεί για την ενόχλησή μου.

«Τα κάναμε σκατά χτες, το ξέρεις;»

«Εγώ δεν είδα να λερώνουμε».

«Μιλώ σοβαρά. Ξέρεις πως αυτό που έγινε...»

«Ήταν όμορφα...» τη διέκοψα. Ένωσα τα πρώτα σφιξιμάτα στην καρδιά. Ήταν η εμπειρία του μπάτσου που με προειδοποιούσε για το τι επρόκειτο να ακολουθήσει στην επόμενη πρόταση.

«Ήταν», είπε σαν να μου έκανε χάρη που το παραδεχόταν, «αλλά αυτό δε σημαίνει πως πρέπει να ξαναγίνει».

Γαμώ την μπατσο-εμπειρία μου.

«Σπίτι σου εννοείς;» ρώτησα, προσπαθώντας να κερδίσω χρόνο κι ένα χαμόγελό της. *Μηδέν και στα δύο.*

«Γενικά, εννοώ». Κοίταξε πίσω της σαν να φοβόταν μην την ακούσει κανείς και συνέχισε ψιθυριστά. «Τα πήγαμε πολύ καλά με τον ψυχολόγο. Της δώσαμε να καταλάβει πως θα μείνουμε δυο καλοί φίλοι. Δεν πρέπει να μπερδευτεί ξανά το παιδί».

Δειλή. Με σούταρε για άλλη μια φορά και τα έριχνε στο παιδί. Δε θα την παρακαλούσα κιόλας. Είχα χάσει την αξιοπρέπειά μου, αλλά μου είχε μείνει τουλάχιστον ο εγωισμός.

«Τα παπούτσια μου πού είναι;» ρώτησα μ' ένα χαμόγελο ανωτερότητας, για να μη φανεί ο θυμός μου.

«Δίπλα στη βιβλιοθήκη», απάντησε, κι εγώ άρχισα να περπατώ προς τη γωνία του σαλονιού.

«Ισχύει ακόμα για την άλλη Κυριακή;» ρώτησε πριν φτάσω το ξύλινο έπιπλο.

Τα πρώτα δύο ράφια της βιβλιοθήκης γέμιζαν με βιβλία σχετικά με τα σημαντικότερα καλλιτεχνικά ρεύματα στην ιστορία της ζωγραφικής ανά χρονολογική σειρά, όπως μου είχε εξηγήσει. *Μανιερισμός, κλασικισμός, μπαρόκ, ροκοκό, ρομαντισμός, ρεαλισμός.*

«Θα την πάω εγώ στο πάρτι. Δε δουλεύω εκείνη τη μέρα», είπα, προσδίδοντας μια νότα ρεαλισμού σ' όλο αυτό το σουρεαλιστικό σκηνικό που εκτυλισσόταν μπροστά μου. *Η Ελένη με έδιωχνε από το σπίτι αφού πρώτα είχαμε κάνει σεξ και με ρωτούσε αν θα πάω την κόρη μου στα γενέθλια του συμμαθητή της.*

«Σ' ευχαριστώ, Χρήστο», είπε μ' ένα ψεύτικο χαμόγελο. «Πρέπει να δω αν θα μου δώσει τελικά ο Δήμος το χώρο για την έκθεση».

Διάολε. Μόνο για τους κωλοπίνακές της νοιαζόταν.

Έβαλα τις μπότες μου φουριόζος, όχι γιατί βιαζόμουν να φύγω, αλλά γιατί έπρεπε να προλάβω να εξαφανιστώ πριν με προδώσουν τα συναισθήματά μου. Αυτή ήταν που με φώναξε στο σπίτι της. Αυτή ήθελε να πιούμε στην επιτυχία της που πούλησε άλλον έναν πίνακα. Τον πέμπτο της. *Στο διάλογο οι ζωγραφιές της. Καθηγήτρια σε γυμνάσιο ήταν και αποφάσισε να το παίξει Μυταράς.*

Φώναξα ένα «Καλή συνέχεια», πριν κάνω το λάθος και της πω να το ξανασκεφτεί. Περίμενα να απαντήσει. Άδικα δευτερόλεπτα αναμονής. Ούτε καν μπήκε στον κόπο να με ξεπροβοδίσει.

Βρόντηξα την πόρτα και άρχισα να κατεβαίνω τα σκαλιά. Πριν βγω από την πιλοτή, είχα προλάβει κιάλας να το μετανιώσω.

Στο διάλογο ο εγωισμός μου. Έπρεπε να είχα πει μια κουβέντα.

Στάθμευσα το κόκκινο Golf μου έξω από το μαντρότοιχο των φυλακών Χαλκίδας. Διάολε. Το κεφάλι μου συνέχιζε να βουίζει από τα γαλλικά κρασιά. Ψάρεψα το κινητό μου από τη δεξιά τσέπη του παλτού μου. Κλειστό. *Αυτό με μάρανε.* Το ενεργοποίησα τη στιγμή που η δεξιά μου χούφτα έψαχνε τα ψιλά στην κωλότσεπη του παντελονιού.

Το τυροπιτάδικο του Στέλιου στην Μπολοβίνενας είχε την καλύτερη τυρόπιτα στην πόλη. Με ένα παραπάνω ευρώ, σου χτύπαγε και φραπέ, νεροζούμι σκέτο, ωστόσο δεν τον άλλαζα τον κυρ Στέλιο, όχι για την τυρόπιτα, αλλά για την ειλικρίνειά του. Όποια καινούργια φάτσα ζητούσε καφέ, λάμβανε και την ανάλογη προειδοποίηση: «Τυρόπιτες ψήνω, αδελφέ, μην περιμένεις και πολλά από τον καφέ». Χαμηλές προσδοκίες, κι έτσι στην πρώτη τζούρα ξεγελιόσουν.

Το τυροπιτάδικο δεν ήταν πάνω από είκοσι τετραγωνικά. Ταμείο, ένας φούρνος που ίσα ίσα χωρούσαν δυο λαμαρίνες, μπρίκι και φραπιέρα. Άνοιξα την τζαμένια πόρτα και τον αντίκρισα γερμένο προς το φούρνο με λευκή ποδιά και καρπούς αλευρωμένους. Έφτυσε μια καλημέρα μέσα από τα δόντια του και χωρίς ερωτήσεις χτύπησε ένα φραπέ γλυκό, έβαλε την τυρόπιτα στη σακούλα και με μια δεύτερη αγέλαστη καλημέρα πήρε το δέυρο.

Δεν είχα προλάβει να κλείσω την πόρτα του αμαξιού, όταν άκουσα το κινητό μου να χτυπά. Μέχρι να βολέψω σακούλα, κλειδιά και πλαστικό ποτήρι, είχε σταματήσει. Το όνομα Βαμβακάς εμφανίστηκε στην οθόνη. Κατέβασα το παράθυρο, ρούφηξα την πρώτη τζούρα φραπέ, άναψα ένα πουράκι και πρόσφερα στον εαυτό μου λίγα δευτερόλεπτα απόλαυσης, μυρίζοντας τον καπνό βανίλιας που γεννιόταν από την καύτρα του. Μια μικρή δόση ευτυχίας πριν ακούσω τα νέα της υπηρεσίας. Το νεροζούμι του κυρ Στέλιου, πέρα από το στομάχι μου, σκότωνε και τον πονοκέφαλο. Άλλες δυο γουλιές –χαριστική βολή στον πόνο– και τον κάλεσα πίσω. Το σήκωσε στο πρώτο χτύπημα. Δεν ήταν στο γραφείο. Ένωσα την αναστάτωση γύρω του. Ήμουν σίγουρος

πως άκουσα τη φωνή της ανθυπαστυνόμου Μαρκένα να φωνάζει: «Πού είναι ο Καπετάνος;»

«Τι έγινε;» ρώτησα.

«Στο Φάρο. Στο πάρκινγκ της Παπαθανασίου. Βρήκαμε μια γυναίκα νεκρή πάνω στα βράχια».

Ωραία ξεκίνησε η εβδομάδα.

«Σε ένα λεπτό θα είμαι εκεί».

Ακριβολογούσα. Τόσο απείχε το τυροπιτάδικο από το μέρος που ήταν ο Βαμβακάς. Φαίνεται πως μετά την τελευταία μου υπόθεση και τη διαλεύκανση της δολοφονίας της δεκατετράχρονης μαθήτριας είχα γυρίσει για τα καλά στο τμήμα. Ακόμα και την τυρόπιτα την έτρωγα δυο χιλιόμετρα μακριά από πτώματα. Οδός Αιδηψού σε είκοσι δευτερόλεπτα, παραλιακά, πάνω στο δρόμο της Εθνικής Συμφιλίωσης σε άλλα σαράντα. Την ταμπέλα Παραλία Παπαθανασίου την είδα στο λεπτό.

Το πάρκινγκ της Παπαθανασίου δεν ήταν τίποτα παραπάνω από αυτό που λέει το όνομά του. Μια χωματένια υπαίθρια, τετράγωνη αλάνα. Θέα στη θάλασσα. Φάρος στο βάθος αριστερά. Το κοντινότερο σπίτι στα διακόσια μέτρα.

Απότομο φρενάρισμα και το αμάξι σύρθηκε στο χώμα. Το καλό με τον ανοιχτό χώρο μιας αλάνας είναι πως ξέρεις ακριβώς ποιοι σε περιμένουν, αρκεί να γνωρίζεις τι αμάξι οδηγούν. Ξεχώρισα τη μαύρη Mercedes του ιατροδικαστή και το μπλε υπηρεσιακό Xsara που οδηγούσε ο Βαμβακάς. Δύο μηχανές της ομάδας ΔΙ.ΑΣ έστεκαν πίσω από ένα περιπολικό που είχε την πόρτα του οδηγού μισάνοιχτη. Μπροστά από το καπό του, μια χούφτα ένστολοι σχημάτιζαν έναν κύκλο σαν να μιλούσαν πάνω από πηγάδι. Στάθμευσα δίπλα από ένα φορτηγό με λευκή καρτσα και κλεμμένα τάσια.

Κάποιοι από τη συμμορία του πηγαδιού πρέπει να με πήρε πρέφα, γιατί διασκορπίστηκαν σαν μαθητές που βλέπουν το διευθυντή στο προαύλιο. Βγήκα έξω και κατευθύνθηκα προς το μέρος τους. Δύο «Καλημέρα, αστυνόμε» με διαφορά ενός δευτερολέπτου έφτασαν στα αυτιά μου. Τους πλησίασα. Όλοι τους, εκτός από έναν πιτσιρικά με σπυράκια και τσαλακωμένη στολή,

κρατούσαν ένα χάρτινο ποτήρι καφέ. Αυτός είχε στο χέρι ένα πλαστικό μπουκάλι νερό. Διέκρινα την ετικέτα του καινούργιου μαγαζιού της παραλίας πάνω στα ποτήρια των υπολοίπων: Different Coffee.

Σίγουρα διαφορετικό από το νεροζούμι του κυρ Στέλιου.

«Τι κάθεστε όλοι μες στη μέση; Θα 'πρεπε να είστε εκεί». Τους έδειξα το δρόμο και κοίταξα τον νεαρό με την ασιδέρωτη στολή.

Η μόνη του ελπίδα να βρει γκόμενα ήταν η στολή, κι αυτός τη φορούσε σ' αυτή την κατάσταση.

«Εσένα πώς σε λένε;»

«Εμένα, αστυνόμει;»

Δεν του απάντησα, τον άφησα να βεβαιωθεί μόνος του.

«Κώστας Μπόγρης, αστυνόμει».

«Μπόγρη, υπεύθυνος. Μη δω άσχετο και δημοσιογράφο να πλησιάζει».

Την ίδια στιγμή που άρχισα να εξοργίζομαι με το Βαμβακά που είχε τους πιτσιρικούς και κωλοβάραγαν, άκουσα τη φωνή της Μαρκένα.

«Καλή σας μέρα, αστυνόμει».

Καλημέρες για μια μέρα που δεν ήταν καλή.

Γύρισα να την κοιτάξω. Έμοιαζε να είναι ξύπνια εδώ και ώρες. Καστανό μαλλί σε σφιχτό κότσο. Μαύρο δερμάτινο μπουφάν με χρυσό φερμουάρ και κόκκινο κασκόλ στο λαιμό. Προσπάθησα να θυμηθώ αν καβαλούσε μηχανή.

«Γρήγορα ήρθατε».

Σκέφτηκα να της πω πού με πέτυχε το τηλεφώνημα του Βαμβακά, αλλά ήμουν σίγουρος πως δε θα ήξερε το τυροπιτάδικο του κυρ Στέλιου. Από το Different Coffee θα έπινε καφέ κι εκείνη. Αρκέστηκα σ' ένα γενικό «Ήμουν στη γειτονιά» και έχωσα τα χέρια στις τσέπες του παλτού μου.

«Πού βρίσκεται το πτώμα;» ρώτησα, ενώ το βλέμμα μου ανέβηκε προς τα γκριζα σύννεφα.

Μια παγωμένη καταχνιά σκέπαζε την πόλη καθώς η Μαρκένα με οδηγούσε στη θάλασσα. Η ανθυπαστυνόμος βημάτιζε με αυτοπεποίθηση. Δυναμική, σίγουρη, οι ώμοι ψηλά. Μπορούσα

να διακρίνω πάνω από το κεφάλι της τα ήρεμα νερά του Ευβοϊκού. Νηνεμιά.

Δύο μέτρα πριν την άκρη του πάρκινγκ, ένας άντρας του Εγκληματολογικού έδειχνε με το δείκτη του προς τα κάτω. Πέρασα δίπλα του και την ίδια στιγμή παρατήρησα σημάδια από αίμα στο χώμα. Δε χρειάστηκε να συνεχίσω να ακολουθώ τη Μαρκένα. Κράτησα τα μάτια μου πάνω στην κόκκινη γραμμή που γινόταν πιο λεπτή καθώς έφτανε προς την άκρη της αλάνας. Κατέβασα το βλέμμα μου στα βράχια. Ο Βαμβακάς συζητούσε με τον ιατροδικαστή για το κρούο που ερχόταν.

«Αφού σταμάτησε το χιονόνερο, καλά είμαστε», σχολίασα, κάνοντας τα κεφάλια τους να γυρίσουν ταυτόχρονα προς το μέρος μου. Άλλο ένα βήμα και μου κόπηκε κάθε διάθεση να μιλήσω για τον καιρό.

Τα μάτια μου πάνω στο σώμα που είχαν ανάμεσα στα πόδια τους. Ένα κορμί πεταμένο στα βράχια. Δεν μπορούσα να δω πρόσωπο. Φορούσε μαύρο παντελόνι και χακί μπουφάν από αυτά με τις γούνινες κουκούλες. Κατέβηκα προσεκτικά δίπλα τους και έσκυψα πάνω από το πτώμα. Ένα πράσινο ζιβάγκο μέσα από το μπουφάν στράγγιζε στο λαιμό της. Σήκωσα το κεφάλι μου προς τη Μαρκένα. «Εσύ πήγαινε να ελέγξεις πως έβαλαν την κορδέλα οι μικροί».

Μικρή ήταν κι αυτή, ανθυπαστυνόμος ετών είκοσι πέντε, αλλά είχε ελπίδες να γίνει μεγάλη.

«Τι σκατά έγινε εδώ;» ρώτησα και στάθηκα προσεκτικά πάνω στα βράχια. Η θάλασσα απείχε λιγότερο από ένα μέτρο. Ο ιατροδικαστής ξεκίνησε δίχως καλημέρα. *Ρεαλιστής.*

«Πρόκειται για γυναίκα μεταξύ είκοσι πέντε και τριάντα χρόνων. Με μια πρόχειρη εκτίμηση, ώρα θανάτου μεταξύ μία και τρεις τη νύχτα. Φέρει δύο βαθιά τραύματα από μαχαίρι στο θώρακα, το ένα είχε πορεία εισόδου την καρδιά. Θα έχω περισσότερες λεπτομέρειες μόλις τη φέρετε στο νεκροτομείο», είπε και προχώρησε ένα βήμα πάνω στα βράχια που τον έκανε να γλιστρήσει. Ο Βαμβακάς τον έπιασε από το χέρι πριν σωριαστεί. Σταθεροποιήθηκε.

«Τι τους ταΐζετε στο Σώμα και κάνουν τέτοια μπράτσα;» ρώτησε σε μια προσπάθεια να κρύψει την αμηχανία του.

Δεν του χαρίστηκε.

«Γιατρέ, κοίτα να μη μάθει τίποτα η εφημερίδα, και σε αντάλλαγμα θα βάλω το Βαμβακά να σου δώσει αναλυτικό διατροφολόγιο».

Του την είχα φυλαγμένη του Λεμένου από τότε που μας κάρφωσε σε προηγούμενη υπόθεση στην ανιψιά του, δημοσιογράφου της τοπικής εφημερίδας.

Ο ιατροδικαστής με αγνόησε επιδεικτικά, χτυπώντας μια φορά την πλάτη του Βαμβακά. «Γεια σου Βαμβακά θηρίο» φώναξε καθώς έφευγε, με το караφλό κρανίο του να φέρνει σε ξεχασμένο λάχανο στο ψυγείο.

«Από τι ώρα είναι εδώ ο Λεμένος;» ρώτησα το Βαμβακά.

«Πριν μισή ώρα ήρθε».

«Εσείς τι ώρα μάθατε για το φόνο;» συνέχισα να ρωτώ, σκύβοντας ξανά προσεκτικά πάνω από το πτώμα. Η θάλασσα μπροστά από τα βράχια ήταν ήρεμη. Ο ουρανός δεν έλεγε να χάσει το παγωμένο του χρώμα.

«Από τις επτά το πρωί. Προσπάθησα να σας πάρω».

«Είχε ψοφήσει η μπαταρία», δικαιολογήθηκα, προσπαθώντας να δω το πρόσωπο του θύματος. Τα μαλλιά της ήταν βρεγμένα, το πουλόβερ μουσκεμένο. Από τα σημάδια στο πάρκινγκ ήξερα πως δεν την ξέβρασε η θάλασσα. Ήταν όμως μούσκεμα. Το κύμα πρέπει να την έλουζε όλη νύχτα.

Ο Βαμβακάς σχολίασε σαν να άκουσε τη σκέψη μου.

«Την έσυραν στο πάρκινγκ και την πέταξαν στα βράχια. Βρήκαμε συνεχόμενα ίχνη αίματος».

«Ποιος σας ειδοποίησε;»

«Ένας άντρας. Είχε πάει βόλτα το σκύλο του».

«Του πήρατε κατάθεση;»

«Εγώ ο ίδιος».

Κατάθεση μπορούσε να πάρει. Να οργανώσει τους υπόλοιπους που ζύνονταν στη μέση του παρκινγκ δεν τα κατάφερε.

Ο Βαμβακάς δεν ήταν ιδιαίτερα οργανωτικός. Σχεδόν δύο

μέτρα ύψος και εκατό κιλά μύες ήταν όμως αρκετά για να σε σέβονται οι συνάδελφοι.

«Γεώργιος Μανίκης. Μένει στη γωνία της Παπαθανασίου. Κάθε πρωί σηκώνεται στις έξι για να πάει βόλτα το σκύλο του. Δουλεύει στην Εθνική Τράπεζα που είναι πάνω στη Χαϊνά. Παντρεμένος με...»

Έπαιψα να τον ακούω. Μια νεκρή κοπέλα στα βράχια. Το κορμί της άψυχο. Τράβηξα την άκρη από το μανίκι του παλτού μου μέχρι τα δάχτυλα. Γύρισα το κεφάλι της προς το μέρος μου. Ήταν όμορφη. Άβαφτη. Το μόνο χρώμα στο πρόσωπό της ήταν δύο μπλε μάτια. Σκέφτηκα να τη γυρίσω ανάποδα να ελέγξω τα τραύματα. Δίστασα. Σκέφτηκα τον πόνο ενός κορμιού που κυλιέται πάνω στα βράχια. Κοίταξα προς τη θάλασσα. Ο φάρος έστεκε σβηστός στο βάθος του ακρωτηρίου της Κακής Κεφαλής.

Αν τη σκότωσαν εδώ, αυτό θα ήταν το τελευταίο φως που είδε στη ζωή της.

Σχεδόν ένα μήνα πριν

Ημερολόγιο θύματος

Αυτό το φως από τον κωλοφάρο με τύφλωνε. Δεν μπορούσα να το απολαύσω όπως ήθελα. Στριμώχτηκα αποκάτω του λύνοντας μόνη μου το σουτιέν. Του άρεσε να μου πιπιλά τις ρώγες. Ήξερα πως θα ορμήσει. Σε λίγα δευτερόλεπτα ήμουν στο πίσω κάθισμα κι αυτός μέσα μου. Ήταν σκληρός, δυνατός. Μου αρέσει. Το κάνει καλά. Με καυλώνει. Ναι. Και τώρα που τα γράφω σ' αυτό το χαζοημερολόγιο, με καυλώνει ακόμα περισσότερο. Γιατί τα γράφω; Δεν ξέρω. Μάλλον μου αρέσει να γράφω. Ίσως έπρεπε να γίνω συγγραφέας. Να γράψω κάνα ρομάντσο για αγάμητες νοικοκυρές, να τους μάθω πώς να κρατήσουν τους μαλάκες τους άντρες τους για να μην κατεβάζουν τα παντελόνια στην πρώτη πιτσιρίκα που τους κουνιέται. Μαλακίες. Θα βαριόμουν να γράψω ρομάντσα στο χαρτί. Υπολογιστή δεν

έχω, αλλά και να είχα, ρομάντσα δε γράφω. Αυτά θέλουν αγάπες. Πόσο μαλακία είναι να γράφεις για αγάπες σ' έναν κόσμο που το μόνο που τον νοιάζει είναι πότε θα σε γαμήσει. Γράφω γιατί δεν έχω άλλη επιλογή. Κάπου πρέπει να τα πω κι εγώ. Φίλες; Δεν είναι να εμπιστεύεσαι κανέναν. Όλοι κοιτάνε να σου τη φέρουν για να γελάσουν με την ξεφτίλα σου. Δε μένουν και πολλοί να με ακούσουν, να μάθουν πως πέρασα καλά και εγώ ένα βράδυ. ΓΑΜΑΤΑ πέρασα. Όχι απλά καλά. Πέρασα ένα βράδυ ΓΑΜΑΤΑ. Δεν έχω και κανέναν σ' αυτό το σκατομέρος. Τα γράφω εδώ, οπότε είναι σαν να τα λέω σε κάποιον. Σ' εσένα, γλυκούλικη χάρτινη σελιδούλα. Σ' εσένα και σ' αυτό το άδειο μπουκαλάκι βότκα. Σ' εμένα και στα επόμενα ΓΑΜΑΤΑ βράδια ΜΟΥ.